

Українська держава понад усе!

Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2015 рік
Березень
Число 3 (349)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ХОЛОДНИЙ ЯР: ПРИЙДИ Й ОСВЯТИ ЗБРОЮ!

ЮВІЛЕЙНІ 20-ті ВШАНУВАННЯ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ
ПРОЙДУТЬ НА ЧИГИРИНЩИНІ 25 – 26 КВІТНЯ 2015 РОКУ

Цього року виповнюється 95 років від дня загибелі Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака, а також 95 років створення Холодноярської бригади і Степової дивізії – легендарних добровольчих формацій, які взяли участь у всеукраїнському повстанні проти російських окупантів навесні, влітку й восени 1920-го.

Історичний клуб “Холодний Яр”, полк “Азов” та ДУК “Правий сектор”, ініціатори цього річних меморіальних заходів у Холодному Яру, закликають усі вояцькі формації та всі патріотичні середовища вшанувати полеглих у Визвольній боротьбі за Українську державність у 1917 – 1920-х та 2014 – 2015 роках під час Всеукраїнської холодноярської прощі.

Заплановано вшанування могил героїв, освячення зброї на бере-

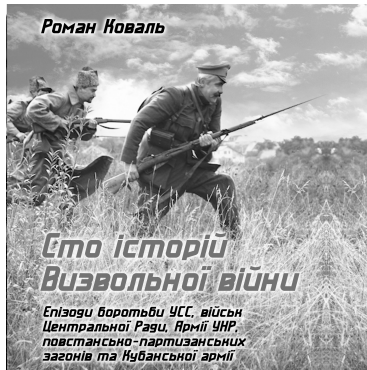
гах Гайдамацького ставу, урочисте прийняття добровольців до лав добровольчих полків і батальйонів, проведення Фестивалів вояцької пісні та документального кіно про Визвольну війну 2014 – 2015 років та інші заходи.

Президент Історичного клубу “Холодний Яр” **Роман КОВАЛЬ**
Командир полку “Азов”
Андрій БІЛЕЦЬКИЙ
Командир ДУК “Правий сектор”
Дмитро ЯРОШ

Контактні телефони: 066-270-20-98, 099-133-46-65, 067-111-32-42, 066-709-83-16, 067-726-30-36, 066-211-41-85, (044)-242-47-38.

Адреси для листування:
koval_r@voliacable.com
kovalroman1@gmail.com

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ, ЩОБ НЕ ПРОБАЧИЛИ

У бібліотеці Історичного клубу “Холодний Яр” в серії “Отаманія XX ст.” вийшла книжка Романа Ковалю “Сто історій Визвольної війни. Епізоди боротьби УСС, військ Центральної Ради, Армії УНР, повстансько-партизанських загонів та Кубанської армії” (Київ, “Наш формат”, 2015). Це книжка про війну за Українську державу – від Гуцульщини до Кубані. Про спробу наших дідів і прадідів здійснити гасло Миколи Міхновського “Одна, єдина, неподільна, вільна Україна від гір Карпатських аж по Кавказькі”. Про українсько-російську війну в 1914 – 1930-х роках та звичайних українців, які в боротьбі проти російських окупантів ставали героями.

Епіграфом до видання Роман Коваль узяв слова козака Богданівського полку Валентина Сім'яніва: “Почеснішого нема на світі, як бути вояком і виборювати свою Батьківщину”. Книжка заснована на спогадах січових стрільців, вояків Армії УНР, учасників повстансько-партизанського руху та кубанських козаків. Науковий редактор Віктор Моренець, рецензенти – кандидат історичних наук Костянтин Завальнюк і кандидат філософських наук Тарас Беднарчик. Рекомендовано Історичним клубом “Холодний Яр” для вивчення у вищих та середніх навчальних закладах України.

Нагадуємо, що в серії “Отаманія XX ст.” вийшли у світ вийшли світ книжки Романа Ковалю “Отаман Орлик”, “Михайло Гаврилко: і сте-

ком, і шаблею”, “Отаман Зелений”, “Іван Ремболович”, спогади Юрія Горліса-Горського “Ми ще повернемося!” та вояцькі спогади “Медвинське повстання”.

Подаємо уривок із передмови до цієї книжки Романа Ковалю:

“Російська інтервенція 2014 року протвердила багатьох. Мільйони українців побачили справжнє лице народу, який століттями, з параноїдальною наполегливістю, намагався представити себе братом, та ще й дбайливим, сонячно-щедрим.

Те, що нині коять росіяни на моєму рідному Донбасі, нагадує “подвиги” їхніх дідів і прадідів в Україні в 1917 – 1920-х роках. Це війна на знищення, спустошення, упокорення. Нещадна і безоглядна.

Перед тим як “визволити” вільні народи, Москва прагне спровокувати в їхніх державах нестабільність, колотнечу, громадянський конфлікт. Кремль завжди політику кривавих завоювань представляв як акт гуманітарної допомоги...

Нині на передовій, у запеклих боях, твориться українська військова каста. І вона, як і за Богдана Хмельницького, має бажання опанувати державу, бо ж хто, як не бойові полковники і комбати, знають, як зробити нашу державу могутньою, як втілити мрію багатьох поколінь козацтва!..

Українці важливо й те, що ми відмовляємося від російських свят. Не можна ж бути вільним, спільно святкуючи з поневолювачем його перемоги!

Спершу ми відмовилися від 7 листопада, тепер – від 23 лютого, дасть Бог, відмовимося і від “праздніка перемоги”.

Тепер у нас свої свята: 22 січня – День Соборності, 24 серпня – День Незалежності, 14 жовтня – День українського козацтва, День захисника Вітчизни.

Перед тобою, дорогий друже, лежить книжка про те, як наші діди-прадіди творили ці свята українського духу, як проливали кров в обороні незалежності й соборності, як захищали рідну землю століття тому.

НА ЛУГАНЩИНІ НЕ ЗАВЖДИ ГОЛОСУВАЛИ ЗА КОМУНІСТІВ

Це могилка окупанта М. Позднякова, забитого “белобандитами” у 1922 році. З якоїсь причини прихильника советської влади не поховали на сільському кладовищі, а закопали там, де він зустрів свою смерть. За советів її доглядали піонери. Тепер вона занедбана,

а стежки до неї вже давно позаростали.

Ця могилка засвідчує, що на Луганщині не завжди голосували за комуністів. Раніше їх тут просто вбивали.

Петро БИЛИНА, доброволець

ТІЛЬКИ “УРАГАН” МІГ ЇХ СПИНИТИ

2 лютого 2015 р. на Майдані Незалежності в Києві прощалися з вояками “Айдару” – черкашанином Русланом Бобуровим-“Німцем” і чернігівцем Вадимом Жеребиллом-“Діджеєм”. Загинули вони разом – від снарядів ворожого “Урагану” в м. Щасті на Луганщині 31 січня.

У прес-службі “Айдару” так відгукнулися про полеглих: “Вадим був душою компанії і надійним бойовим товаришем, а Русик – легендою батальйону і серцем кожного бою”.

“Серце кожного бою”... Чи існує вища оцінка воїна?!

Улітку 2014 р. айдарівець Євген Городничук поширив в Інтернеті світлина “Німця” в окопі біля двох кулеметів. Замурзаний, світлий і усміхнений, з великими волошковими очима – таким він закарбувався в моєму серці. Хвиля тепла увійшла в мене. От би про нього хтось написав у “Незборимій нації”!

Я звернувся до Євгена Городничука, а Євген спитав “Німця”, чи не заперечуватиме?

– Так я ж Ковалю знаю! – була відповідь.

Євген переказав мені це, але я, видно, не дочув, і далі вважав, що наші життєві стежки з Русланом ще не пересіклися.

І ось із Віктором Билиною 2 лютого ми прийшли на Майдан Незалежності.

Перше, на що звернув увагу, це відсутність знайомих облич. Не було офіційних представників ОУН (м), ОУН (б), КУНУ, УНСО, ВО “Свободи”, МНК та інших націоналістичних формацій. Не було і їхніх прапорів. Але в цьому я побачив і позитивний момент: отже, національна ідея розпросторилася за межі вузьких партійних середовищ й ідея нації увійшла в нові серця, зокрема й людей російськомовних – частина айдарівців говорила російською.

Поклавши по синьо-жовтому букету в обидві труни, я відійшов, щоб іншим не заважати. І тут до мене наблизився чоловік. Трошки затинаючись, запитав, чи я часом не Роман Коваль... Це був Юрій Гвоздик з Катеринополя, земляк Руслана Бобурова. Юрій у складі чималої делегації (50 осіб!) приїхав з Черкащини гідно провести свого товариша. І Юрій нагадав

про мені про зустріч з Русланом у Катеринополі 2009 року. Юрій почав розповідати, а я... несподівано продовжив. Якийсь спалах освітив минулу, і я побачив живого Руслана...

Це було 2009 року на прем'єрі документального фільму “Семен Гризло, звенигородський кошовий Вільного козацтва”, який ми створили разом з Олександром Домбровським.

Під кінець до мене підійшов вишнєокий, бідно вбраний чоловік. Таке враження було, що він багато років у бігах, що в нього копійки немає за душою, але він через це не переймається.

– Ви на тих, вбраних у міліцейські мундири, не дуже розраховуйте, – мовив він, показуючи волошковими очима в бік членів Катеринопільського козацького товариства. – Це ряжені.

І несподівано додав:

– У мене є автомат і я готовий будь-якої миті йти в бій за Україну, і, коли треба, загинути.

Він сказав це не кричачись, при свідках.

Ого!!!

І я переключився лише на нього.

Руслан був щирий, палкий і категоричний. Надію покладав тільки на збройну боротьбу проти російських окупантів.

– Іншої мови вони не розуміють!

Я побачив перед собою живого повстанця. Саме про таких я і пишу.

Я з охотою подарував йому свою книжку, підписав. Покликав Василя Шкляра:

– Йди сюди, познайомлю тебе із живим повстанцем. Ти пишеш про Чорного Ворона – ось тобі образ, спиши з нього для своєї книжки. Він як з тієї епохи.

Згодом Василь розповідав про своє враження від знайомства. Серед інших деталей, які він емоційно смакував, був старовинний подертий плащ, в який – попри теплу погоду – був вбраний Руслан.

– Наче знає, що цю ніч може доведеться ночувати в лісі, – усміхнувся Шкляр...

Коли я попросив Русланову доньку Юлю написати про батька,

його дитинство, посмішка раптом освітила її обличчя:

– Він з дитинства був закоханий у зброю, все копався в землі, шукав набої, каски...

Тут я і згадав твердження Андрія Кравця про те, що айдарівці казали, що немає зброї, яку б Руслан не міг би вивчити і використати проти ворога на всю її силу. А ще айдарівці казали, що сепаратисти лякали “Німцем”. А Василь Шкляр чув, як земляки з гордістю переказували легенду, мовляв, сепари за Русланову голову обіщали чи то мільйон доларів, чи то мільйон гривень. А сам Руслан, як і раніше, не мав і копійки в кишені! Коли друзі дивувалися, він відповідав:

– А навіщо воякові гроші?

І усмішка спалахувала на його виснаженому лиці.

І відгомін я і побачив на обличчі єдиної Русланової дочки Юлі в день прощання з її Батьком – вільним козаком з Катеринополя.

І коли мене сумніви беруть похмурі, І я знов почувуюсь не в сих і не в тих, Заглядаючи в очі його волошкови, Я знаходжу там спокій,

як на ликах святих.

Так написав про “Німця” його товариш.

Вічна слава Русланові Бобурову і його полеглим побратимам! Смерть російським окупантам!

Роман КОВАЛЬ

P.S. В Інтернеті побачив відео, записане з Русланом незадовго до смерті. Виявилось, що він визволяв міста Щастя, Металіст, захищав Трьохізбенку, бився за Красний Яр, взяв участь у кулеметній дуелі у Хрящеватому, вибивав москалів із Лутугіного, Георгіївки, ходив у караули. І ні разу “Машка” його не підвела. Так він називав свій кулемет. Ось фрагменти його розповіді: “Це не свадьба, а війна. Людей багато полягло за Хрящевату... “Айдар” займав села, а потім передав позиції військовим, а сам йшов далі... Їхній кулеметник нанюхав мене. Але “Машка” ніколи не підводила мене... Але як швидко кінчаються набої! Жалко, що стільки людей положили за визволення землі, а потім віддали”. Вічна пам'ять!

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ПАМ'ЯТИ ДОБРОГО СТАРШИНИ

Хто хоч раз пригадувався над ролею ближчого оточення начальника більшої військової частини чи армії, той зрозуміє його радість, коли йому пощастить здобути для свого оточення шляхотну постать довіреного старшини, і який великий його біль, коли смерть, що не оминає й штабних схоронищ, таку постать відриває від його боку.

Не всі розуміють завдання тих двох-трьох старшин – часто зовсім молодих, – які мають нагоду бачити свого шефа “і в чорному, і в білому”, мусять зносити його нерви, прихми, та які мусять стати на височині вимог і вміти пристосуватись у всьому до постаті, способу думання свого команданта.

У споминах одного зі старшин Головної квартири французького маршала Жорфа, обов'язком якого було складати пресові звідомлення, знаходимо дуже влучно схоплені малюнки на оцю тему. У своїй праці “Українсько-польська війна” я писав, скільки турбот мені коштувало формування штабу взагалі, а зокрема мого ближчого оточення. Мої побажання були аж занадто скромні; не ходило мені ані про штаб-старшину для доручень, а тим більше про генерала, – хотілося б мати бодай одного молодого старшину, що свої інтереси сполучив би на час із моїми, – зрозумів би той невимовний тягар, який лежить на раменах коменданта армії, зрозумів би ту, – якої не можна ні з чим порівняти, – відповідальність за перебіг подій, й віддав би всього себе йому – не з мотивів відслужництва, борони Боже, а з інших, вищих, шляхетних.

Багато є молодих старшин – і добрих, і хоробрих, але здібних виконувати належно службу старшини для доручень – мало, дуже мало.

Не пам'ятаю точної дати. Знаю тільки, що це було вже по кульмінаційних подіях на галицько-польському фронті, бо ми ще посідали свої найбільші територіальні осередки. Тоді начальник штабу вперше представив мені четаря Кочержука. Невеличкий, мініатюрніший за свого майбутнього шефа, з вигляду ще хлопчина, з іскристими сірими очима, акуратний аж до однострою – він відразу настроював до себе симпатично. Мені чомусь здавалося навіть, що Кочержука я десь уже й перед тим бачив. Рапорт... два-три більше з формальності поставлені службові запити... і справа вирішена. Не знаю, що подумав собі Кочержук і які в нього остали враження від нашої першої зустрічі – в мене були вони приємні.

Перші дні контакту з Кочержуком не лишили в моїй пам'яті майже ніяких слідів, бо тоді, як знаємо, було багато іншого, що носило характер фатальності, перед чим зовсім губилися справи персональні. Картина тодішніх весняних подій загальновідома – під натиском противників обидві Українські армії (те було на початку квітня) збилися на невеличкому просторі кількох десятків кілометрів здовж долиною бігу Збруча.

У своїх спогадах подав я, серед яких саме обставин розпочалася 7-го травня наша “друга офензива”, – як група генерала (тоді полковника) Вольфа знову відібрала була Чортків... далі наступ... пізніше – моя димісія.

Ці всі події були надто сильні, затягували у свою орбіту все наше персональне, фізичне й духове життя, і я зовсім не пам'ятаю, чи навіть був тоді при мені четар Кочержук. Але його постать – мов жива виринає вже по моїй демісії. Кочержук переживав її куди тяжче за мене. Він усе кудись бігав, про щось клопотався, завжди приходив з купою всіляких відомостей про те, що діялося в армії.

Іноді я бачив, як він, увесь червоний, очевидно від внутрішнього хвилювання, приходив засмучений додому, і тоді від нього тяжко було щось видобути...

Так минали тижні, сірі, бідні на враження, – контраст надто сильний, убивчий. Від різних пропозицій, що їх робили мені у той час, я відмовлявся – вони не відповідали моїм інтенціям, і цей стан “безробітного” генерала найбільше відбивався на моїм оточенні, яке тоді звелось на четаря Кочержука та стрільця-джурку. Я відчував, що вони вже почали негодувати на адресу моєї незговорливості. Але все має свій кінець.

Моє призначення спочатку чільною особою делегації для переговорів з денікінцями, а трохи пізніше згодом на Запоріжжя – уводять і мене, й Кочержука знов у заворот нових подій, які швидко затушовують минуле. Події знову несуться, як у калейдоскопі. Але я вже не самий – біля мене група вірних, відданих до самозабуття людей; поруч з Кочержуком стає друга постать – сотн. Миколаєнко, потім старшина конвою. Де кінчався я, де починалися вони – було вже сказати тяжко: мої успіхи стають їхніми, а негоди переживаємо разом.

Мій четар у цій групі близьких мені людей, а може, й на все Запоріжжя, був один Галичанин поміж наддніпрянцями, але дуже швидко знайшов свою позицію. Був як у себе. Властиво в той час і повстав мій майбутній так званий “Конвой Коменданта Армії”.

Не буду пригадувати всіх тих обставин, за яких почався Зимовий похід Армії УНР – вони записані теж і в моїй праці, що виходить за тим самим заголовком. Там саме я на своєму місці докладно зазначив, що весь штаб моєї Запорізької групи був на зал. [ізначний] станції Х захоплений Поляками, через що я був позбавлений і апарату команди, і навіть найпотрібніших річей – ситуація не до задивування.

І ось, коли ми вже вийшли з того зачарованого кола, яким оточили нас наші противники, та ми вмаршували до Липовця, – я ломив собі голову над тим, як то я здобуду бодай на найважливіше.

Аж раз мені доклали – що хтось у колоні бачив уже четаря Кочержука. Справді, незабаром він став передо мною зі своєю характерною галицькою виправкою для рапорту, – зголосився, що прибув з моїм екіпажем і всіма річами. Сотник Миколаєнко, четар Кочержук, джурка та візник з возом і парою коней – властиво й започаткували нову штабову організацію.

Нема сумніву, що Кочержук мав усі формальні підстави залишитися при захопленому поляками штабі Запоріжців – однак бачимо, що він уважав за свій обов'язок зробити спробу й видістатися із полону та відшукати свого командира. Це йому пощастило, але заплатив він за це надто дорого – він перестудився.

Час був такий, що властиво здорових тоді між нами й не було, – безперервний марш серед крайнє неприємних атмосферичних обставин були нестерпні. Зверху – мокро, сніг, під ногами – глибоке Волинське болото, в якому глибоко сідали коні, люде, а вози аж по саму вісь. Найсильніші натуре не встоювали. Наш табор нагадував собою скорше мішанину тіней, а не справжнє військо. Чуйність у такому положенні якось притулюється, кожний потопав в самому собі. Тому хоробу Кочержука завважили пізно, а сам він, певно, соромливо “бадьорився”, як казали козаки. Одне, що ми могли в тому випадку зробити, – це лишити його тимчасом у якогось панотця.

Умовити Кочержука залишитись не було так легко діло. Ввесь уже в гарячці – він усе доводив, що це, мовляв, перейде, що він добре загорнеться ковром, вилежить на моєму возі... все буде гаразд. Я тут, як на добре, й батюшці, й матушці, в яких я ночував, він дуже подобався їм вони обіцяли за ним добре доглядати.

Довелося непросто, [мусив] дати йому приказ. Я бачив, як мій гострий і безпеліційний наказ його і сконфузив, і одночасно обезкуражив. Він йому підчинився, але з

докором в очах. При ньому залишили козака для догляду та в нагороду панотцеві за турботи – мішок цукру.

Кольона потягнулася далі... Коли ми в березні з Полтавщини знову вертали на Уманьщину, а звідтам на Гайворонщину, й коли до нас багато прилучалося видужалих-відсталих, – повернувся до нас і козак, що його були залишили з Кочержуком.

– Я де ж четар? – питаю. Сумна була відповідь.

Як тільки останні вози нашої кольони покинули місце постою, четар Кочержук не міг собі знайти місця – він усе доводив панотцеві, що мусить обов'язково їхати, бо, мовляв, ніхто, крім нього, не зуміє так докладно виконувати приписані йому функції, зрештою ж, можуть надійти й поляки. Кордон не був так далеко. Розпалений мозок Кочержука малював йому картину дальшого польського наступу на Україну. Ні резони пан-отця, ні благання попаді не мали на нього впливу. Він хвилювався й казав, що коли не буде возу, то він піде пішки, а кольну все ж дожене. Зрештою всі разом – і джурка, і пан-отець – заспокоювали його, запевняли, що тут йому буде добре, ніхто його в них не знайде, що піде він у них за їх сина, а там, глянь, надійде й весна, прийдуть знову козаки, й він прилучиться знову до них... Все було даремно. Джурка мусів піти на село й дістати якогось воза, бо все добре пішло вже з армією. Дуже нерадо загорнули господарі старшину в ковдри, обв'язали соломою – бо було люто. Прив'язали до возу мішок з цукром і виправили з добрим словом у дорогу.

Недовга була ця подорож. Четар усе підганяв візника, намовляв його дігнати кольону, але нас відділяв уже південний шлях. Заморена коняка... бездоріжжя... Кочержук сердився на все і вся. Тим часом помалу став тратити свідомість, джурка зрозумів, що старшина дуже хорий.

Близько було невеличке село з маленькою церквою. Куди з хорим, як не до панотця? І знову візок опинився на подвір'ї священика. Бідненька ще була парафія. Панотець прийняв...

Джурка був добрий козак. І не міг спокійно оповідати, як молодий, сильний організм боровся з лютою конечністю. Хвилі свідомості рідко западали. Ввесь час у передсмертельному вогні Кочержук боровся з ворогами України, переплітаючи образи теперішності з минулим Італійського фронту, про який так часто й радо мені оповідав.

Коли надходили світлі проблески, джурку закидував хорий питаннями: де армія, що чути про генерала, де денікінці, поляки. Джурка не міг задовольнити усіх його запитань. Вже знервованій Кочержук знову тратив притомність і уявляв сам собі фантастичні відповіді. Часом схоплювався, кидався одягатись. Тяжко було знову покласти його до ліжка.

Двадцять день, двадцять довгих день ішла страшна боротьба... Прокинувся він якось, і це було востаннє. Проблесками останньої свідомості четар Кочержук наказав джурі, щоб той його перебрав у чисту сорочку, та щоб він витав усіх нас, бо ми йому такі близькі, як і його рідний дядько з Надвірної, дуже поважаний у Галичині гімназійний професор.

З тяжким серцем вислухали ми трагічне оповідання. Сумно було, дуже сумно, але – це була жертва на вівтар високої національної ідеї.

Четаря Кочержука поховали добрі руки. Його могила – одна з тих шляхотних могил, що довго будуть свідчити та вказувати на шлях Зимового походу.

У штабі його не забували й довго згадували, й коли учасники Зимового походу одержували “Залізний Хрест”, то не забули й четаря Кочержука з Надвірної...

Кінчу тим, з чого й почав. Щасливий той начальник, який має навколо себе відповідне оточення.

Михайло ОМЕЛЯНОВИЧ-ПАВЛЕНКО, генерал Армії УНР.

Париж
Неділя. – 1931. – Ч. 22 (142). – 21 червня. – С. 14.

Публікація Юрка Юзича.
На світліні – Михайло Омелянович-Павленко.

"НЕВІДОМА СПАДЩИНА"

“Коли за 250 років від Богдана Україна воскресла знов, то не може вона вмерти ніколи”. Цю думку невідомого старшини Окремого козацького чорноморського коша Віктор Моренєць узняв за епіграф до своєї нової книжки.

ВУЛИЦЯ ЯКОВА ГАЛЬЧЕВСЬКОГО

Депутати Хмельницької міської ради ухвалили рішення про перейменування низки вулиць. Так, у Хмельницькому з'явилася вулиця Січових Стрільців. Відповідно до ухваленого рішення в Хмельницькому вулиці, провулки та проїзди змінили назви: вулиця Гайдара на вулицю Якова Гальчевського; провулок Гайдара на провулок Якова Гальчевського; проїзд Гайдара на проїзд Якова Гальчевського; вулиця Дмитрова на вулицю Миколи Трублаїні; провулок Дмитрова на провулок Миколи Трублаїні; вулиця Комунарів на вулицю Героїв Крут; провулок Комунарів на провулок Героїв Крут; проїзд Комунарів на проїзд Героїв Крут; вулиця Примакова на вулицю Староміську; провулок Примакова на провулок Староміський; вулиця Фурманова на вулицю Катерини Рубчакової;

провулок Фурманова на провулок Катерини Рубчакової; провулок Піонерського на провулок Малиновий; провулок Свердлова на провулок Калиновий.

"СОЛОДКО-ГІРКИЙ РОМАНС" У КИЄВІ

“НЕВИПАДКОВО НАЙСВІТЛІШІ ВІРШІ Й ПІСНІ БУЛИ НАПИСАНІ В НАЙТЕМНІШІ НОЧІ...”

21 березня в Національному музеї літератури України (вул. Богдана Хмельницького, 11) о 15.00 почнетсся благодійний літературно-музичний вечір “Рівнодення” за участю самобутніх київських поетес, яких об'єднує тяжіння до класичної краси вірша і канонічних форм: Олени О'Лір, Надії Гаврилюк, Наталії Науменко та Ольги Смольницької. На вечорі також прозвучить пісенна міні-програма Люци-

ни Хворост, яка торік за сприяння Романа Ковалю видала свій дебютний ліцензійний альбом “Солодко-гіркий романс”.

Вхід вільний, але кожен гість вечора зможе придбати поетичні збірки улюблених авторок та диск Люцини Хворост, який уперше презентується у столиці.

Виручені гроші підуть на підтримку української армії та поранених.

Військовослужбовці 2-го артилерійського дивізіону 128-ї механізованої бригади захопили у бойовиків російський “Т-72”.

Він більше тижня обстрілював наші позиції. Знищити його вогнем артилерії не вдалося – “Т-72” з'являвся несподівано, робив один-два постріли і ховався. Тоді наші хлопці зважилися на вилазку.

О 2-й годині ночі вони пробралися на територію бойовиків.

Танк дрімив біля невеликого будиночка. Заходити в гості хлопці не стали, – чого людей так пізно турбувати! Серед козаків був механік-водій МТЛБ, він запропонував викрасти російського монстра.

Коли “Т-72” рушив, бойовики вискочили з будинку і в паніці розбіглися – напевно вирішивши, що українці розстріляють будинок з гармат.

На трофейному танку, з українським прапором, артилеристи успішно повернулися на свої позиції. Всередині знайшли російські документи та російські пайки.

Захопили танк Андрій Калиниченко, Сергій Хорошковський, Володимир Вознюк, Роман Смігородський, Сергій Косаківський та Сергій Іванович.

Героям слава!

Оксана ГОРОБІЄВСЬКА, волонтер

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм “Незбориму націю”

ГЕРОЇ "АЗОВА" НЕ ВМИРАЮТЬ

ДОПОМОЖЕМО ПОРАНЕНИМ!

10 лютого розпочалася наступальна операція полку особливого призначення "Азов". У цей день звільнено Павлопіль, Комінтернове, Лебединське, Бердянське і Широкине. Лінія фронту віддалася на 20 км на схід від Маріуполя.

11 лютого знищено ворожий блокпост біля Саханки. Мешканці Маріуполя урочисто зустріли азовців, які повернулися з передової.

12 лютого – важкі бої у напрямку Широкине – Саханка. Ворог за підтримки артилерії і танків спробував контратакувати. За день знищено ворожу гаубицю і близько 20 терористів.

13 лютого – танковий бій у районі населеного пункту Саханка. Близько 16.00 розпочалися артув'ї.

14 лютого о 5.00 ранку терористи розпочали наступ за підтримки танків і важкої артилерії. О 12.37 українська артилерія завдала точного удару по скупченню ворожої техніки і живої сили на підступах до с. Широкине. Знищено ворожий танк і "Урал" з боекомплектком. Втрати терористів – до півсотні вбитими. О 16.00 артилерія завдала влучного удару по бронетехніці противника, а о 23.00 знищила ворожий склад боеприпасів у районі Широкине – Безіменне. Опівночі Андрій Білецький оголосив про припинення наступальної операції у зв'язку з перемир'ям.

15 лютого терористи здійснили спробу прориву. Завдяки густому туману в Широкине зайшло чотири танки і жива сила противника, працювала артилерія та міномети. Азовці відбили атаку. Розпочалося позиційне протистояння.

Підсумком операції було знищено близько сотні бойовиків та з десять одиниць бронетехніки. Втрати азовців: десятеро загинули та близько 50-ти поранених.

Ось імена героїв, що віддали життя за свободу та незалежність України:

Дмитро Володимирович Коряк – "Брат" (25.04.1989 – 11.02.2015).

20 січня у Донецькому аеропорту загинув Ігор Зінич – "Псих", 1989 р. нар., лікар, 80-та аеромобільна бригада.

До останньої хвилини рятував товаришів, зокрема 19 січня в терміналі вийняв осколки з голови Ігоря Гуля, чим рятував йому життя.

22 січня під Горлівкою загинув старший лейтенант 17-го Окремого мотопіхотного батальйону 57-ї бригади Андрій Миколайович Ільїн, 1985 р. нар., зі Світловодська. Похований 10 лютого у Світловодську.

29 січня у бою під містом Дебальцевим загинув Іван Ступак – "Мажор", 1977 р. нар., капітан 25-го батальйону територіальної оборони "Київська Русь", герой військового циклу матеріалів KV "Щоденник солдата". Він спонукав людей до добрих справ. На фронт пішов в липні добровільно. 30 січня поранений, але продовжував

26 січня в Донецькому аеропорту загинув 30-річний прапорщик Житомирської 95-ї десантної бригади Михайло Рачок, 1984 р. нар., із села Лозової Хмельницького району – добрий душею та серцем козак.

Михайло навчався в Житомирському військовому інституті ім. Корольова, здобув вищу освіту у Хмельницькому інституті економіки і підприємництва. Пройшов Слов'янськ та Іловайський котел. Тричі приїжджав додому у короткі відпустки, але про війну взагалі нічого не казав. Лише мріяв, як повернеться до мирного життя, допомагатиме батькові, бабусі. Згодом

тримати оборону. Загинув від пострілу снайпера. Залишив у скорботі дружину і двох неповнолітніх дітей. Похований на військовому кладовищі м. Фастів. Картка ПриватБанку 5168742300688805, Людмила Ступак (дружина).

1 лютого загинув доброволець батальйону "Донбас" із м. Суми Андрій Реуга – "Медок", людина широкої душі та доброго серця.

6 лютого біля Дебальцевого загинув 24-літній Олександр Орляк з Тернопільщини. Артилерист 128-ї гірсько-піхотної бригади.

6 лютого загинули Анатолій Володимирович Слонський, 1975 р. нар., з Уманщини; Віталій Михайлович Вергай, 1969 р. нар., з Черкас; Василь Антонович Ткаченко з Городищини. Проти ночі на 8 лютого загинув 24-річний жашківчанин Віталій Кравченко.

18 лютого під с. Широкиним загинув Сергій Сергійович Амброс (16.05.1990), черкаський ультрас, молодший лейтенант полку "Азов". Картка ПриватБанка 4405 8823 0062 3968, Сергій Васильович Амброс (батько).

ми дізнались, що у Михайла були чотири бойові медалі.

У Слов'янську він познайомився і потоваришував з родинами українських патріотів. Вони завжди допомагали десантникам. Питали чи не треба щось. А Михайло скромно відмовлявся. Дізнавшись про його загибель, ці люди приїхали за тисячу кілометрів на похорон.

– Вислів "ніхто, крім нас" саме про Мішу, – коротко сказали на прощанні з похоронним легендарні кіборги з 95-ї.

По суворих обличчях вигартуваних зі сталі текли сльози.

– Міша загинув поблизу села Спартак біля шахти – укріплення бандитів. Ми наступали, а він забрав з поля бою поранених. Але наш бронетранспортер із 11 бійцями потрапив під мінометний обстріл. Міша та ще четверо хлопців загину-

Громадянин Росії, етнічний німець Кирило Гейнц до батальйону "Свята Марія" вступив у вересні. 10 лютого "Німець" заводив першу розвідгрупу Нацгвардії до Павлополя. Цей день став останнім у його житті. Його запам'ятали як доброго друга й відважного бійця.

12 лютого з Кирилом Гейнцем попросилися на Софійській площі, біля пам'ятника Богдану Хмельницькому, звідки він вирушив воювати за Україну. Поховали героя на Софійсько-Борщагівському кладовищі.

Аллу Хоцянівську вразив своєю щирістю, вірністю, справжністю Ігор Гольченко – "Ернест". Він поклав свою голову за Україну в бою під Широкиним. "Він один із безстрашних азовців. Розповідав як змінилась його цінності. Ультрас, який пішов на фронт, казав, що футбол для нього вже не цікавий. Мовляв, це минуло. "Зараз головне – Україна, допомога людям". Згадував маму. Постійно жартував. Був вимазаний у багнюці після бою, а коли ми фотографувалися, зняв шолом і взявся поправляти волосся – щоб гарно виглядати. У нього така гарна посмішка! Йому було 19-ть...", – написала журналіст Алла Хоцянівська.

ли від прямого влучання. Ми таки взяли ту шахту.

Анатолій Мазур згадує, що напередодні останнього бою, 25 січня, Михайло Рачок зателефонував улюбленій бабусі. Запевняв, що все гаразд, а попереду бойове завдання. Вже наступного дня його телефон замовк. Навіки.

Рідна Лозова зустрічала героя навколішки. Старі та малі стали на коліна перед жалобною процесією людського моря. Крайв сотні людських душ та серцець дзвін старої дерев'яної церкви св. Антонія під час панахиди.

Михайла Рачка поховали у центрі села поруч з монументом землякам, які загинули на фронтах 2-ї Світової війни. Такий був останній заповіт Героя з Лозової та бажання його батьків.

Анатолій МЕЛЬНИК

ДОПОМОЖЕМО ПОРАНЕНИМ!

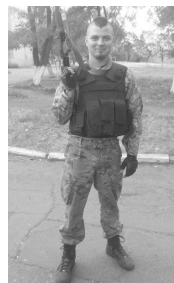
Кіборг №1 Андрій "Рахман" із під завалів терміналу Донецького аеропорту витягнув зо два десятки поранених товаришів. А на зворотному шляху потрапив під обстріл, дістав із двадцять поранень, опіки, контузію, проникаюче поранення в око, переломи рук. Лікується у Дніпропетровську. Залишається бадьорим, веселим і рішучим. Допоможемо йому! Філія АТ "Укресімбанк" в м. Житомирі, Україна, м. Житомир, вул. Перемоги, 23, р/р 2600 401 521 8698 призначення платежу "Рахман", МФО 311324 ГО "Бойове братерство ветеранів АТО", код 39572250 або картка ПриватБанку 5168 7423 4943 7693, Валерій Логінов, призначення "Рахман".

Дістав серйозне поранення Андрій Абдулін із м. Копичинці Гусятинського району. Старший лейтенант 30-ї Новоград-Волинської танкової бригади, поїхав у зону АТО ще навесні. За весь час нікому не повідомляв, де перебуває, нічого не просив, тому волонтери не привозили йому жодного разу передач.

Йому відірвало руку і стопу. Реквізити для перерахунку допомоги мамі Андрія: Ганна Казимирівна Абдуліна, рахунок 26253000009556, МФО 338545, ОКПО 2349918926, призначення платежу: "благодійна допомога". Або у відділеннях Ощадбанку номер картки: 5104 7700 0788 4713, термін дії: 10/15.

3 лютого дістав тяжкі тілесні ушкодження боець Окремої добровільної чоти "Карпатська Січ" друг "Полтава", Картка ПриватБанку 5168 7423 1775 5217, отримувач Олег Іванович Куцин.

Двадцятичотирирічному десантникові, командирі відділення 95-ї Житомирської аеромобільної бригади Дмитрові Писанці, з м. Кнотоп Сумської області, зробили шосту операцію. Картка Приватбанку 4149 4978 0332 7289, Дмитро Сергійович Писанка.

Банка 4149 4978 1452 8065, Сергій Химич.

Михайло Михайлович Берега, військовослужбовець із Кіровоградщини, 1992 р. нар., дістав важкі поранення під Дебальцевим: пошкоджено 10-й хребець і спинний мозок, скалки в черевній порожнині, поранено руку. Картка Приватбанку 4149 4978 1682 9602, Михайло Михайлович Берега, телефон брата Ігоря 095-42-82-615.

Олексій Соколовський, 1978 р.н., мобілізований. 17 січня дістав осколкові поранення обох ніг (права гомілка розтрощена), вогнепальне поранення в живіт. ПриватБанк 5168 7420 1274 9341, Надія Соколовська (мама).

МАКСИМ РВЕТЬСЯ У БІЙ

Максим Денисов народився в Києві 1978 року. В зоні бойових дій – з липня 2014 року. Служив у 95-й бригаді, 9-й роті, 3-му взводі, 1-му відділенні.

Утримував Донецький аеропорт із листопада. Поранення дістав 6 грудня в новому терміналі під час ротації. Новоприбулих знайомили з позиціями аеропорту, коли почався круговий обстріл їхнього місця знаходження. Зі слів Максима, стріляли сепари, найманці-чеченці, російський спецназ. Він пригадає вибухи, полум'я, пожежу та сильне задимлення. Відстрілювалися, скільки було сил і боеприпасів.

Максим прикрив собою командира, а сам дістав кульове поранення щелепи, мінно-вибухову травму,

втривав ліве око, пошкоджені пальці руки, контузія 2 ступеня.

До госпіталю його не могли доправити добу... Нині в нього – втрата короткотермінової пам'яті, дезорієнтація у просторі, важкий глибокий невроз. Сняття жажки, він схлопочається й готовий бігти в атаку щохвилини. Невимовно тужить за загибленими, особливо тими, які намагалися вивести його з усяного тілами товаришів терміналу й самі загинули.

Максим постійно рветься в бій, постійно говорить про своїх загиблих і поранених друзів. Він хоче зібрати кошти, щоб викупити свого друга з полону, якщо цього не вдасться зробити офіційним переговорами.

Картка Укрсиббанка 5169 3048 0474 7758, Максим Денисов.

Ірина СОЛОШЕНКО, волонтер

ВІН ЗАХИЩАВ АЕРОПОРТ

27 січня українці Волині прощалися з 26-річним військовослужбовцем В'ячеславом Мельником – "Анчоусом" із села Білокриниці Кременецького району Тернопільської області.

Ще у м. Дубно Рівненської області попроситися з козаком виїхати кілька сотень волинян. Вони вишукувалися в колони не тільки у центрі міста, а й уздовж дороги на колишнє волинське місто Кременець, куди на вічний спочинок везли тіло героя, земляка Байди-Вишневецького. Люди зі свічками, лампадка-

ми, українськими прапорами з чорними стрічками зустріли загиблого і в Кременці, де в Соборі Преображення Господнього відбулося прощання.

В'ячеслав брав участь в обороні Донецького аеропорту у складі 80-ї Львівської бригади (3-й батальйон, Окремий зенітно-артилерійський підрозділ). Востаннє батько зв'язувався з ним 19 січня. Більше звісток від В'ячеслава не було. Останній раз, коли брат Олександр зателефонував на його номер, слухавку підняли.

Брат зрадів:

– Славчик, Славчик!..

І почув кацапською:

– Не звані більше, нет тваєво Славчика. Я ево убіл!

Це був Гіві, отой зловісний виродок...

А Сашко йому:

– Гіві, не вмирай, я по тебе приїду.

У Славка залишилося двоє дітей: старшому – 7 років, молодшому – 4.

Картка ПриватБанку 4149 4978 2571 0710, Іванна Іванівна Яконович, 095-92-66-638.

Допоможемо!

"ПОТРІБНО ДИВИТИСЬ ПРАВДІ В ОЧІ"

Проти нас – сильний і підлий ворог, який довго готувався до агресії. Ми виявилися не готові до протистояння з ним. І навіть за чотири місяці “перемир’я” нічого не зробили для зміцнення власної оборони.

Ця війна не може бути військовою генералів і політиків. Свою війну вони вже програли. Ця війна – війна озброєного народу. Тут, на

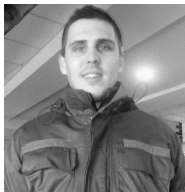
фронті, повно зброї і рішучості. Нам потрібні чоловіки, воїни, добровольці.

Потрібен кожен, для кого Україна і її воля – реальні речі, за які варто померати.

Андрій БІЛЕЦЬКИЙ,
командир полку “Азов”,
народний депутат України

ІСТОРІЇ...

Герой України

Боець “Мирний” в оточенні під Іловайськом, після кількох днів боїв, коли шансів уже не було, коли більшість наших солдатів загинуло

або було деморалізоване, взяв в одну руку пістолет, в іншу – український прапор, і пішов на російські танки.

Він виніс весь тягар полону, не зламався, вижив і повернувся до своїх батьків у рідний Кривий Ріг.

Василь САВЧУР

Етнічна солідарність

5 лютого, надвечір, на блокпосту, мені випало перевірити пасажирів місцевої маршрутки. Село маленьке, людей їздить мало. Після нічного аларму я не мав жодних сил, тож зайшовши до газельки, не став перевіряти паспорти, а створив недоумкувату морду у удавано-суворо запитав: «Москалі є?» Пасажири засміялися. У їхніх очах я побачив етнічну солідарність зі мною. Вони вважали себе ближчими до мене як до москалів. Це було очевидно.

Петро БИЛИНА

А діточки всі маленькі

Є у Дергачах (Харківська область), волонтер Аня. Вона у вільний час шиє форму військовим,

робить іншу роботу. А після того біжить додому, де на неї чекають четверо маленьких дітей. Їхній батько Юрій з весни – на фронті. Як багатодітний батько він міг не йти воювати, але пішов добровольцем. Він увесь час на передовій, пережив бої під Іловайськом і Вуглегірськом. Попри поранення і контузії, залишається на фронті.

Утримувати самій чотирьох дітей важко. Аня не жаліється, але від допомоги не відмовиться: Укрсббанк, 4073643004048329, Аня Аленіна.

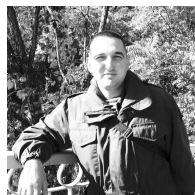
Пропав безвісти

Зник десантник Володимир Петрович Бузенко, 1988 р. нар., з Чернівецької області. Востаннє виходив на зв'язок 19 січня,

сказав, що перебуває в аеропорту Донецька. Якщо володієте інформацією, зателефонуйте його сестрі: 063-36-00-911, (044) 417-41-18.

Російські танки не пройшли, але..

Олександра Михайловича Шевцова з Тального мобілізували до війська 10 квітня 2014 року. Служив у 128-й гірсько-стрілецькій

Привітали зі святом російської армії

23 лютого під Дебальцевим неідентифікований підрозділ Збройних сил України несподівано прорвав лінію оточення і вийшов у район залізничного вокзалу. Окупанти втратили 12 вбитими і 11 пораненими, всі – військовослужбовці 346-го ОБРСН Південного округу РФ із Кабардино-Балкарії. В боях на інших ділянках фронту віддали чортові душу ще 17 “відпускників”, а 47 поранено. Втратили рашисти і чотири одиниці техніки.

Олег ЯРЧУК

А ось інша історія. Розповідає Ірина Коваль: “Підходить до нас тато і сином років 8, віддають гостинці для наших вояків. Тато розповідає: “Зайшли в магазин, малий попросив іграшку, а я його спитав: що обираєш, – іграшку чи підтримати армію? Той відповів: підтримати армію”.

Якщо в нас ростуть такі діти, ми непереможна нація!

МІЙ ШЕВЧЕНКО

Сьогодні я перед Шевченком. Бо знаю, що Він – Пророк, знаю, що Його “Кобзар” – нетлінна книжка. Я знаю, що Тарас із Чернечої гори бачить усю Україну. Він вдивляється у душі тих, що вбивають Його синів на сході, катують їх, проливають ріки крові.

Сьогодні є тільки Україна, Шевченко та Молитва.

Сьогодні Він стає ближчим.

Сьогодні я можу гордо сказати, що я – Українка.

Історія моєї Батьківщини окроплена кров'ю та слізьми, причащена муками та вічною боротьбою. Обплівана, втоптана в болото, вона знову піднімається з колін, щоб засвідчити про свою нескореність, про те, що тепер уже назажди поверне свою незалежність.

Ще змалку у мене любов до України, до її традицій, історії, безкраїх степів та ревучого Дніпра. Я народилася, виросла і живу на цій землі. Я – її невід'ємна частка. Я – її майбутнє. У мені тече українська кров, кров Шевченка.

Разом з Україною я переживаю біль та радість, разом з Україною я помираю та воскресаю. Мое серце б'ється в унісон з її серцем. Моя душа плаче та сміється разом з її душею. Тут “виросли мої крила”. І я ніколи не посмію плюндрувати це високе звання – Українка.

Я вірю в Україну, в її світле майбутнє. Я відчуваю, що ця віра надає снаги народу, який йде вперед.

Я чую, що Україна звертається до народу, як мати. Вона піднімає очі до неба і палко молиться. Та голос її твердий, грізний, сповнений рішучості. Вона голубить своїх синів, наставляючи на вірний шлях.

Я чую тебе, Україно! Я чую.

Сьогодні я складаю свою молитву, свою клятву, своє прохання, свій заклик Тарасові. Я звертаюся до Нього як до Батька нашого народу устами тисяч українців. Я запиту, прошу, переконаю.

Чи сумно тобі, Тарасе? Чи боляче? Чи шемить у тебе серце? А, може, гордістю пройнялося? Це ж підвісав Твій народ, розірвав пута, щоб виконати Твій Заповіт.

Чуєш, Тарасе? Це пісня в небі. Це грімке “Слава Україні!”.

Бачиш, Тарасе? Це воскресає у віках Україна.

Дивися, Тарасе, дивись!

Це ми, Твої діти, об'єдналися. Ми – українці. Ми – народ. І ми справді пишаємося цим.

Нам уже не соромно перед Тобою, бо совість наша чиста.

Ми вже не ховаємо очі. Ми впевнено дивимось в майбутнє.

Тарасе, прийми мою Молитву. Допоможи своєму народові зробити цей останній крок.

Ніхто не сміє пригноблювати українців, зазіхати на нашу свободу. Бо ми – нескорена нація, Шевченкові нащадки. Бо ми не здамося.

Вони хочуть убити любов, яку ми успадкували від Тебе. Вони не розуміють, що Ти безсмертний і любов Твоя безсмертна.

Ім усе мало. Ще не наситилися нашим горем. Називають нас бандерівцями. А ми просто вдячні їм. За те, що цими словами додають нам сили до боротьби.

Вони зривають із нас вишиту сорочку, втоптують у багнюку ягідки калини, спалюють синьо-жовтий стяг в надії знищити нашу націю. То нехай вирвуть наші серця! Хай вицідять із наших жил українську кров! Але й тоді спокою їм не буде. Кара не забариться. Захлинуться вони у крові, а всі винені злочини повернуться їм у стократ більшою бідом.

А ми живемо, Тарасе. Ми дихаємо на повні легені чистим українським повітрям, яке ніхто ніколи не зможе у нас відібрати. Ми дихаємо! Бачиш, дихаємо.

І що вони вдіють?

Вони безсилі, Тарасе, безсилі.

Вони не усвідомлюють, наскільки страшним може бути Твій гнів. Твої вірші – величезна сила. Кожен має сам прийти до Твоєї істини.

І я йду. Малими, але впевненими кроками.

І я йду не сама. Зі мною йде Україна.

Вікторія ЛАТИК, учениця 8-А класу Бохівської ЗОШ І №2

Від редактора

Для Михайла Гаврилка, Вікторіє, ти є найбільшою винагородою за страждання життя. Я радий, що пов'язав твоє життя з цим козацьким ідеалом чистоти, простоти, шляхетності й лицарськості. Нехай його дух, його палка любов до Шевченкової України допомагає тобі гідно прожити життя на добро нашої Вітчизни. Вір і дій! Нехай ці сім літер стануть тихим гаслом твого життя. Якщо в покоління, яке йде нам на зміну, є такі як ти, Вікторіє, значить можна бути спокійним за долю нашої Батьківщини.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Ії редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”. Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 20.04 грн. на рік. **Передплатний індекс – 33545.**

Редактор Роман Коваль
Верстка Євген Коваль
Коректор Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення **Микола Владзімірський**
Технічний директор **Віктор Билина**
Адреса для листування та поштових переказів **03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 koval_r@ukr.net kovalroman1@gmail.com**
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325. Наклад 2500 примірників. Видруковано 27.02.2015 р. **Засновник Роман Миколайович Коваль**

ДЯКУЄМО ЗА ПОЖЕРТВИ ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Номери телефонів (044) 242-47-38, 067-726-30-36, 066-211-41-85.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 75 грн.

“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 69 грн.

Роман Коваль, “Таємниця отамана Зеленого”. Історична повість для дітей – 65 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. “Ми сміло в бій підем” – 60 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 68 грн.

“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 71 грн.

“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 66 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 59 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.

“Чорний Ворон: п'ять біографій” Романа Ковалю – 42 грн.

“Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 200 грн.

“Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР” – 49 грн.

“Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 95 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 130 грн.

Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Людини Хворост – 65 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм “Незбориму націю”